

[Maigaard.]

hæren, blev nærmest betragtet som uartige. Det var ikke sagligt, sagde man, at diskutere disse spørgsmål i sammenhæng med EF.

Det er ud fra denne baggrund, synes jeg, man skal læse Tindemans' forslag. Dem skal man også læse ud fra den erkendelse, at venstre også på dette punkt har indtaget meget vidtgående standpunkter. Det er således, at venstres ledende EF-medlemmer ved at tilslutte sig Europa-Parlamentets beslutning om en europæisk union også på dette område accepterer et militært samarbejde inden for EFs rammer. Og det er sådan, at hr. Guldberg i Europa-Parlamentet den 15. december sidste år har sagt det meget klart. Jeg er meget uenig i det, men jeg synes, det er sagt klart, idet hr. Guldberg siger — og jeg citerer:

„Der er derfor en logisk, uadskillelig forbindelse mellem viljen til det europæiske samarbejde i traktaten og viljen til at samarbejde om udenrigspolitiske og dermed også sikkerhedspolitiske og forsvarsmæssige fælles interesser.“

Der er altså her fra venstres side en klar markering af, at man ønsker et militærpolitisk samarbejde i EF.

Regeringens standpunkt blev jo trukket op under udenrigsdebatten, hvor udenrigsministeren sagde, at man udtrykkelig ikke var enig med hr. Guldberg. Han var endda så venlig at stave n-e-j for mig, sådan at jeg helt klart skulle forstå, hvad det var, regeringen mente. Også her synes jeg så, at man kan konstatere en væsentlig forskel mellem regeringens politik og venstres politik. Jeg synes, denne forskel er væsentlig og vigtig.

Men et militært samarbejde på europæisk plan etableres jo ikke fra den ene dag til den anden, og derfor er det nok så vigtigt at diskutere det, der kan blive de første skridt til et militært samarbejde. Der har hr. Tindemans jo realistisk, med sans for de første skridts betydning, foreslået, at man starter med at opbygge en særlig europæisk våbenindustri. Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har den 3. oktober sidste år fremlagt et forslag til resolution, som bl. a. indeholder forslag om køb og udvikling af luftkrigsmateriel. Man har altså givet det første bidrag til at drage de militære aspekter ind i EFs industripolitik.

Ved siden af denne tilkendegivelse fra Tindemans' side og de praktiske forslag fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har vi set den nydannelse, vi tidligere har drøftet her i tinget, Independent Planning Group, en samling af de europæiske NATO-lande, også med Frankrig, som netop beskæftiger sig med standardisering, våbenindkøb, våbenproduktion. Det, jeg mener, man skal være opmærksom på, når man diskuterer Tindemansrapporten, er kombinationen af disse to ting: ønsket om en industripolitik, som også omfatter våbenindustri, og denne nye uafhængige europæiske organisation, Independent Planning Group.

Jeg synes, man må sige, at det er vældigt vigtigt, at man afviser venstres bekendelse til det militære samarbejde i EF-regie, men jeg synes også, det er vigtigt at få regeringen til at tilkendegive sin mening om det, der kan blive det første skridt.

Vi havde under udenrigsdebatten en tilkendegivelse fra forsvarsministeren, hvor han gennemgik og kommenterede forholdene i Independent Planning Group, men vi har aldrig fået en tilkendegivelse fra regeringen om, hvad den mener om våbenindustri-samarbejdet, hvad den mener om Kommissionens forslag om samarbejde på flyområdet. Vi har heller aldrig fået regeringen til at sige, hvad den mente om en kombination af de ting, der foregår i Independent Planning Group, og det, der foregår på det våbentekniske område. Jeg synes, det er vigtigt at få skabt en afklaring her, fordi jeg ser det som et første skridt i retning af et europæisk militært arrangement, altså et arrangement, der kan bære frem mod det, man før den 2. oktober 1972 lovede ikke ville ske.

Lad mig dernæst sige nogle ord om den opdeling af EF-landene, Tindemans foreslår, i en gruppe af 1. klasse lande og en gruppe af 2. klasse lande. Sagen er jo i og for sig den lykkelige, at de økonomiske forskelle mellem EF-landene har vanskeliggjort integration og harmonisering. De økonomiske forskelle har været så store, ikke mindst under krisen, at det har været meget, meget svært, endda på mange måder umuligt, at få fart i integrationen og harmoniseringen. Og Tindemans siger så, at hvis vi skal have gang i denne integration og harmonisering, så må vi dele landene op i to grupper, en 1.